

hørt det imødegaae — at der er væsentlige Fordele forbundne med den nuværende Indretning af Fideicommissgodser. Der er jo ikke Tale om at oprette flere Fideicommissgodser end dem, der findes. Grundlovens § 93 er jo, hvad Alle maae indrømme, en Paragraph, hvis Indhold ikke skulde træde i Kraft samtidig med Grundloven, og heller ikke er den af de Paragrapher, som omhandle Forhold, der, naar de skulde ordnes, skulde ordnes ved Lov; den ligger midt imellem og udtrykker, at der skal arbeides i en vis Retning, og naar Foranstaltningen gennemføres, skal det ske ved Lov. Men der er ikke sat nogen Tid. Den grundlovgivende Forsamling har villet overlade Lovgivningsmagten selv at afgjøre, naar Tiden for Udførelsen er kommen. Naar dette nu er saaledes, at der er givet en Retning, i hvilken der skal arbeides, og Ordningen skal træffes, naar den rette Tid er kommen, da kan jeg ikke see rettere, end at de, der bebreide Regjeringen, at den ikke endnu har grebet det belejlige Dieblit, ere pligtige at føre Beviset for, at dette nu er kommet. Flere af Forslagsstillerne have ogsaa i deres Foredrag søgt paa en anden Maade at komme bort fra dette Spørgsmaal. De have sagt, at her ikke er Tale om Betimelighed, her er ikke Tale om saa at sige med eet Slag at gennemføre den hele Foranstaltning. Dette Udtryk har jeg ikke brugt; jeg har meget vel opfattet, at Lovforslaget ikke gaaer ud paa med eet Slag at gennemføre Foranstaltningen, men jeg har sagt, at Lovforslaget gaaer ud paa uden tilstræffelig Undersøgelse at foreskrive, hvad der skal ske i denne Retning. Dernæst have de ærede Forslagsstillere endvidere anført, at Lovforslaget ikke siger „skal“ men „kan“. Men dette er netop uheldigt, thi dette „kan“, denne Mulighed er ingenlunde afhængig af og reguleres ikke af Belejligheden, men af tilfældige Omstændigheder, af, hvorvidt den, der til en given Tid er Besidder, faaer Lyft til eller af Omstændighederne tvinges til at realisere den Foranstaltning, Loven giver ham Bemyndigelse til at realisere. Altsaa gaaer Loven ud paa at tage definitiv Bestemmelse om, hvorledes der i denne Henseende skal forholdes, og henstiller til Tilfældigheden, naar det skal komme til Virke-

lighed. — Jeg tillod mig i Formiddagsmødet at fremføre, at jeg fandt, at naar denne Foranstaltning, denne Grundlovsparagraph skulde gennemføres, var der væsentlige Undersøgelser og væsentlige Forarbejder, som burde foretages. Der var mange Ting, som maatte undersøges, inden man kunde komme til Bished om, hvorvidt man ikke krænkede bestaaende Rettigheder, som efter Grundlovens Betragtning maaskee ogsaa kunde ønskes haandhævede ved den bestaaende Ordning. Det er en Selvfølge, at jeg heller ikke dermed har villet tilkjendegive Andet, end at disse Forarbejder og Undersøgelser maatte foretages af Regjeringen, naar Regjeringen ellers, efter Derveielse af Forholdene, meente, at Tiden var kommen til at gennemføre disse Foranstaltninger. Jeg har selvfølgelig ikke lagt eller kunnet lægge deri nogen Tilkjendegivelse fra Regjeringen om, at den allerede i næste Session vilde fremme denne Sag. Det er klart, at hvis Regjeringen havde den Anskuelse, at Diebliffet var saa nær, burde den ogsaa have foretaget de Forarbejder, som den ansaae det for nødvendigt at foretage for at fremme Sagen.

Formanden: Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) har forlangt Ordet. Jeg maa imidlertid gjøre opmærksom paa at det nævnte Medlem har havt Ordet to Gange, men som En af Forslagsstillerne, antager jeg ikke, at Thinget vil have Noget imod, at han atter faaer det.

Frederiksen: Jeg vilde meget ønske, at den høitærede Minister vilde oplyse os om, naar han kunde tænke sig, at den Tid vilde komme, eller hvilke Momenter, han meente maatte have nogen Indflydelse derpaa. Det er godt nok, at den høitærede Minister gjentog, at Tiden ikke var kommen; men han antydede ikke med et eneste Ord, hvad det var for Tidsforhold, som skulde gjøre det umuligt nu at komme dermed. Jeg hører, at der er forskjellige Forhold, som skulde være uheldige, men det er Forhold, som jeg ikke kan see ere af en forbigaaende Natur, saaledes at vi af den Grund snart maatte kunne komme til et andet Tidspunkt. Det er det Standpunkt,